

ŠE ENA RESNICA O HOLMCU

Kaj se je dogajalo 27. in 28. junija 1991?



Dober mesec pred napadom na Slovenijo smo rezervni policisti, tedaj še miličniki, izvajali pomožna dežurstva na policijski postaji in na terenu.

Ko pa je jugoslovanska vojska poslala svoje enote iz vojašnic proti njihovim položajem ter proti mejnim prehodom, smo bili 27. junija 1991 rezervisti vpoklicani na policijsko postajo v Slovenj Gradcu. Tam smo dobili vsa navodila in še dodatno popolno bojno opremo. Takratni komandir nas je postavil pred policijsko postajo. Potem je prišel Zlatko Halilovič in nam dal še nekaj pomembnih navodil. Med drugim je dejal: »Gremo na mejni prehod Holmec, kjer lahko pride do vsega, tudi do streljanja. Če je katerega od vas strah oziroma se ne čuti sposobnega, naj rajši sedaj izstopi.« Seveda tisti trenutek ni bilo nobenega, ki ne bi bil heroj. Vendar se jih je po končanih pripravah kar nekaj odpravilo po opravičilo na policijsko postajo.

Ostali smo posedli v kombinirana in terenska vozila ter se odpeljali na policijsko postajo Ravne na Koroškem, kjer smo popoldne čakali na nadaljnja navodila. Ob mraku smo se odpeljali naprej proti Poljani in se namestili v gostišču. Tam smo bili razporejeni na stražo in obhode, ki smo jih opravljali po dva in dva. Jaz in Bojan Štumberger sva bila skupaj na straži vsaki dve uri. Dne 28. junija v zgodnjih jutranjih urah, ko je bila še tema, so nas poklicali na parkirni prostor pred gostiščem, kjer smo dobili navodila za pot proti mejnemu prehodu Holmec. Takratni vodilni je izbral tiste, ki smo se namestili v terenska vozila. Dejal nam je: »Vi greste neposredno na mejni prehod. Že pot do tja je lahko nevarna, zato bodite v pripravljenosti. Vstavite naboj v cev in imejte orožje namerjeno skozi okna avtomobilov.« Od tam je bilo vse zelo zelo resno. Že vožnja do mejnega prehoda je bila zaznamovana s strahom in oprežanjem naokoli. Ko smo prispeli do objekta mejnega prehoda, smo v trenutku zapustili vozila in stekli vanj. Vodja policijske enote nas je razvrstil na položaje. Nekaj jih je ostalo v stavbi, nekaj jih je odšlo nekoliko levo za njo. Nas šest pa je zasedlo položaj ob nizki škarpri pri cesti. Ob pogledu navzgor proti stražnici jugoslovanske vojske smo videli njihove položaje in priprave na napad. Bili smo v polni pripravljenosti in čakali, kaj se bo zgodilo. Ker je že od prejšnjega dne nenehno deževalo, smo bili že čisto premočeni in nas je zelo zeblo.



Holmec med večurnim spopadom 28.6.1991 ob 9:45

Kar naenkrat pa je počilo. Začelo se je streljanje. Dolgo smo dobro odgovarjali s streljanjem proti njihovim položajem. Naenkrat pa je policist Otokar zakričal: »Ranjen sem!« in se zavlekel ob zgradbo prehoda. Prišlo je reševalno vozilo in strelji so do njegovega odhoda prenehali. Nato se je streljanje zopet nadaljevalo. Tik ob meni je bil Bojan Štumberger. Ko sem se ozrl proti njemu, sem opazil, da ima glavo naslonjeno na puško in da se ob silovitem napadu nasprotnika ni umaknil. Poklical sem ga, pa se ni odzval, nato sem ga prijel za rokav, takrat pa sem videl, da je bil ustreljen v glavo. Bili smo nemočni; stiskali smo se ob škarpo in se borili za življenje. Čez nekaj časa je Željko Ernoič zakričal in prosil za pomoč, a je bilo to nemogoče, saj je tudi on dobil tako hude strelne rane, da mu ni bilo pomoči. Sploh pa se ni dalo premakniti, kajti strelji so bili tako siloviti, da se je od betonske škarpe krusil beton, kot bi ga klesal s kladivom. Ko pa so šli strelji čez škarpo in nad nami, so zadevali avtomobile, ki so bili parkirani za nami, zato je obstajala nevarnost eksplozije. Kolega, ki je bil bliže zgradbi, je sam stekel vanjo in se rešil. Jaz in Martin Lahovnik pa sva se rešila, ko je zopet prišlo reševalno vozilo, tokrat po Mirana Ringa, ki je bil ranjen v predel hrbta. Ob odhodu vozila sva ob njem stekla v objekt, sicer bi bila najverjetneje ubita kot druga dva kolega. Kmalu za tem je v objekt priletela mina. Stavba se je stresla kot hišica iz kart. Takoj za tem je druga zadela avtomobile, ki so takoj zagoreli. Najhujše pa je bilo, ko je objekt zadela zažigalna bomba, saj je bilo v trenutku vse v ognju. Ostala nam je še samo radijska zveza s poveljstvom. Ko smo sporočili, da nimamo več izhoda, saj je bila vročina v goreči stavbi neznosna, so nam odgovorili: »Naše enote bodo z vso silo napadle poslopje stražnice, vi pa stecite pri zadnjem

izhodu proti podvozu, ki že meji na Avstrijo.« To se je tudi zgodilo. Pri begu iz objekta so na nas streljali, jaz pa sem dobil strel točno v kopito puške, ki sem jo imel na hrbtu. Pri tem me je silovito vrglo in dobil sem težko poškodbo ključnice. Poškodovana puška in pištola pa sta ostali na mestu, kjer sem padel. Ob silovitem napadu enot policije in Teritorialne obrambe na njihove položaje so se vojaki jugoslovanske vojske predali. Ko smo videli belo zastavo in vdajo agresorja, smo si oddahnili in se počasi odpravili na zborna mesto, kjer nas je čakal tudi Zlatko Halilović in nam čestital za pogumno dejanje. Tam sta bila potem počitek in kosilo. Mene pa so zaradi poškodbe z reševalnim vozilom odpeljali v slovenjgraško bolnišnico.

Milan Širnik